

»Koliko večerov sva tu preklepetali, se spomniš Katarina?« jo je Maja prijazno nagovorila, ko je spravila plašče in prtljago v garderobo in jo popeljala v toplo in bogato opremljeno dnevno sobo.

Katarina je globoko zajela sapo, nenadoma se je tako živo spomnila tiste vroče, sobotne julijske noči... Morala je sesti, postalo ji je slabo.

»Povej mi kaj o sebi, nič mi nisi odpisala in ne vem, zakaj si tako, tako, polna sovraštva do mene,« jo je prosila Maja z nekakšnim cmokom v grlu, ko je odložila vrček in skodelice s kavo na majhno, okroglo mizico ob dveh globokih foteljih. Katarina je še vedno negibno sedela. Počutila se je tako utrujeno. In žalostno. In ponižano. Ozrla se je na balkon in nešteto spominov je butnilo vanjo.

»Včasih sva se imeli zelo lepo,« je rekla bolj sebi kot Maji. »Prirejala si dobre žure, imela si nekaj res imenitnih prijateljev. In prijateljic. Le kako sem se jaz, podeželanka, znašla med vami, med mestno študentsko elito?« Pogledala je Majo, ki si je pravkar prižgala cigareto, takoj nato rekla: »Oprosti,« in ugasnila.

»Kar prižgi, ne moti me, vem, da boš težko brez nje.« Imelo jo je, da bi tudi sama spet prižgala, ko je videla Majo, s kakšno slastjo je vlekla dim vase. »Zakaj pa bi se ozirala na tega otroka, ki ga sovražim?« A vseeno ni prižgala. Tiho sta srebali vročo kavo.

»Umrli mi je oče, julija, takrat, ko sem prenočila pri tebi. Na morju ga je zadela kap,« se je počasi le obrnila k Maji.

»Ja, vem, pisala sem ti o tem kasneje, ko sem zvedela in se ti opravičila, da nisem prišla na pogreb. Ko mi nisi odgovorila, sem ti pisala ponovno, prav skrbelo me je zate.«

»Oprosti, takrat sem čakala čisto drugo pošto,« so misli Katarini poromale na Nemško.

»In takrat še nisem slutila, kaj me je doletelo,« je rekla spet z ubitim glasom.

Maja ni vedela ali naj izvleče iz nje skrivnost z vprašanji ali naj mirno čaka, da bo sama spregovorila. »Ko bi vsaj ne prišel,« je bilo edino, kar ji je zdaj ležalo na duši.

Katarina si je s sokom zmočila suha usta. Pogledala je Majo, ki je sedela s podvitimi nogami v globokem fotelju in pomislila, da sama ne more več tako udobno posedati, da jo že ovira otrok, ta črni, osovraženi otrok v njenem trebuhu.

»Če vidiš kdaj Ahmeta, mu povej, da je svinja!« je butnilo iz Katarine in zajokala je v krčevitem drgetu.

NORO UPANJE

Vem,
neskončno noro
je moje upanje.

A z njim
hranim dušo.
Brez nje
ni mogoče živeti.

KRUH DOMAČE PEČI

Vonjam kruh domače peči.
Vidim te,

kako se mi smehljaš.
Dobre kot kruh imaš oči.
Kot kruh tople dlani,
ko mi božaš obraz.

Hvala ti
za lep spomin.
Veš, z njim
mi je mnogo lažje,
tu,
na tvojem grobu, mati.

POLJUB ODPUŠČANJA

Sanjam, da padam v globino.
Strah me je smrti.

Sanjam, da si dober z menoj.
Varno me ujameš v naročje.
S poljubom odpuščanja
obrišeš moje solze.
Vdano grem za teboj,
ne vprašam, kam pelje pot.

O, blažene sanje,
ki me hranite z upanjem!
Vrnite se
s tišino osamljenih zvezd.
Morda me čaka
v senci najinih brez?!

Za – nov poljub.
Za – novo večnost...

PRAZNINA

Nobene misli.
Ne želje. Ne spomina.
Praznina čez in čez.
Brezčasni čas.
Brezglasni glas.
Tišina mrtvega srca...

IRENA TRATNIK

Gorenja vas

Spominjam se luči nad Granado.

Krasil te je oblak, tisto noč pred dnem.
Rodila se je tiste noči pred dnem oda o resnici.
Viharna noč pred dnem in ti na pragu moje hiše.
Jokajoč razbijaš duri in gledam te z okna.
Obupan človek s kamnitim srcem – nisem odprla vrat.

Podivjan mustang na oceanu.
Renčeči psi pod luno – človek meditira!
Elipsa dnevnega načrta.
Pesem
O
Jokajoči
Edinki
Nosi
Obup.

Hvaležen pes s kostjo v gobcu
Renči nad luno,
Elipsa mu kroži nad zvijajočimi očmi –
Prepojen z naslado utihne.
Edino pes, ta črni pes z belim smrkom.
Naj čuva človeka, zrušenega na pragu v
Enakonočju – še vedno gledam skozi zastrto okno.
Nočem gledati, a vseeno gledam in
Jočem, saj je to vendar isti človek –
En sam človek s kamnitim srcem – nisem odprla vrat.

NAJLEPŠE JUTRO

spominjam se...
bilo je eno izmed najlepših juter...